Dagkaart hond

Soledad wil ieders kaartje betalen, Rafael rekent mee tot op de cent.

Inhoudsopgave

1. Zes kaartjes en één voor de hond
2. Ettore begint te rekenen
3. Een pen op de keukentafel in Delfzijl
4. Eén rij achter de familie
5. Een hondenbak onder een studentenbed
6. Er blijft een kaartje over
7. Het jaar van de lege coupé
8. De hoofdconducteur kijkt weg
9. Twintig meter tot de bank
10. De tuin lag er al
11. Een dag zonder hond
12. Enkele reis, hond inbegrepen

Hoofdstuk 1- Zes kaartjes en één voor de hond

Nog geen bus op het plein, geen kiosk open, niemand achter het loket. Boven perron 2 sprong de klok van 6.23 naar 6.24 en daarna lag het weer stil.
Soledad duwde haar kin in haar kraag, trok de rits een stuk open en haalde de bruine envelop uit haar binnenzak. Hij was krom van het liggen tegen haar lichaam. Op de voorkant stonden negen namen in hoofdletters, met achter elke naam een station, en achter de onderste naam stond geen station maar een streep.
"Ettore."
Hij hield zijn handen voor zijn mond en blies erin, eerst de ene, toen de andere. Ze legde zijn kaartje op zijn handpalm, met de paperclip eraan en daaronder een strook papier waarop de overstappen stonden, in dezelfde hoofdletters.
"Dat staat ook op het bord," zei hij.
"Op het bord staat er niet bij uit welke deur je in Zwolle moet."
Hij vouwde de strook dubbel en stopte hem in zijn borstzak zonder hem te lezen. De koelbox zette hij tussen zijn schoenen, met twee elastieken dwars over de deksel.
"Tortilla voor elf," zei hij. "Als er twaalf komen eet ik niet."
"Er komen er elf."
"En de vlaai?"
"Chelo in Sittard. Twee stuks. Kersen en abrikoos." Ze tikte met haar nagel op de vierde naam. "Hij heeft het

twee keer gezegd en ik heb het twee keer opgeschreven."
Valentina stond drie meter verder met haar jas over haar pyjamabroek en haar veters los, en keek naar de lichtbak van de kaartautomaat alsof daar iets te zien was. Aan haar voeten draaide Chispa rondjes om haar eigen lijn tot ze er zelf niet meer uit kwam.
"Mag ik haar vasthouden."
"Straks."
"Dat zei je in de auto ook."
Chispa hurkte tegen de afvalbak met haar rug ertegenaan en plaste zonder zich te haasten. Daarna ging ze met haar kop laag naar de witte streep, zette er een poot over en nog een. Soledad haakte twee vingers onder de halsband en bracht haar terug. De hond liet zich brengen en liep opnieuw naar de rand, dezelfde kant uit, dezelfde drie stappen.
Twee banken verderop vouwde een man zijn krant tot een smalle baan, zoals iemand doet die in een trein wil lezen.
"Ze bijt niet," zei Soledad.
"Dat zie ik aan haar staart." De man las verder. "Friese stabij."
"Van mijn moeder."
"Daar hoort een vos bij, en een jachtveld."
"Ze heeft een flat op driehoog," zei Soledad, en ze zei het zo dat het klonk alsof dat hetzelfde was.
In de envelop lag het hondenkaartje bovenop de rest, van karton, kleiner dan de andere, met in de hoek een hond gedrukt die meer op een vos leek dan Chispa ooit zou doen. Valentina kwam ernaar kijken met haar handen in haar mouwen.
"Kost dat geld?"

"Drie euro twintig."
"Voor een hond."
"Heen en terug. Ze mag alleen niet op een stoel."
Soledad hield het kaartje tussen twee vingers omhoog in het licht van de automaat en legde het weer bovenop. Over de acht andere kaartjes vroeg niemand iets.
Haar telefoon ging in haar jas. Ze keek wie het was voor ze opnam en nam toen op met haar schouder tegen haar oor, omdat ze haar handen nodig had.
"We staan op het perron, mama." Ze deed een stap van de rand weg en Chispa stapte mee. "Nee, hij komt zo. Hij heeft gegeten." Ze sloot haar ogen een stuk. "Ze heeft gegeten. Om twee uur, mama. Zet de deur niet open voor die tijd, het is koud." Ze luisterde nog iets aan en zei dat ze het zou doorgeven, en dat het goed was, twee keer.
Ettore keek naar de koelbox tussen zijn schoenen.
"Sittard zes over zeven," zei Soledad met haar vinger langs de namen. "Daar komen Chelo en Nando. Eindhoven kwart voor acht, Utrecht negen uur twaalf, en dan de intercity. Zwolle vier minuten. We gaan bij de tweede deur staan, niet bij de eerste, want de eerste komt bij de trap uit en dan loop je tegen de mensen op die naar boven komen. Groningen spoor 4b."
"Weet u dat uit uw hoofd?" vroeg de man met de krant.
"Ik maak dienstregelingen."
"Voor hier?"
"Voor de bus." Ze keek naar het bord. "Dat is moeilijker. Een bus staat in de file en een trein staat op het spoor."
De man liet zijn krant op zijn knie zakken, zei dat zijn zwager bij de werkplaats in Heerlen was geweest tot ze die dichtdeden, en noemde een naam. Soledad kende de naam niet en zei dat ze hem ging onthouden.

"Weet oma dat we komen?" vroeg Valentina.
"Sinds augustus."
"En weet ze dat Chispa ook meegaat?"
"Ze weet alles wat erin zit." Soledad knoopte de bovenste knoop van Valentina's jas dicht, die van buiten naar binnen.
"Waarom heeft ze haar hier gelaten dan." Valentina zei het naar de lijn, niet naar haar moeder. De omroep begon over een stoptrein naar Maastricht en Soledad stak haar hand op naar de luidspreker zoals je dat opsteekt naar iemand die aan het woord is. Toen de omroep klaar was, was de vraag van de vloer af.
"Doen we dit elk jaar?"
"Ze is zeventig." Soledad streek met haar duim over de rij namen op de envelop, van boven naar onder. "Vier november. Dat is niet moeilijk om te onthouden."
Onder de kap klapte een duif van de ene balk naar de andere en liet iets los dat naast de koelbox terechtkwam. Ettore schoof de koelbox een halve meter op. In de verte, voor de bocht, kwamen twee lichten tussen de huizen door en werden weer door een rij bomen opgeslokt. Soledad wikkelde de lijn van haar eigen handpalm, waar hij een rode streep had gezet, en legde de lus in Valentina's hand.
"Twee keer om je hand. Niet om je vingers, dat doet pijn als ze trekt."
Valentina wond hem twee keer om haar hand.
"En bij de deur ga jij eerst en zij erachter. Niet omgekeerd."
"Ja."
Chispa trok naar de rand. Valentina zette haar hielen in het beton en bleef staan waar ze stond. Soledad schoof

de envelop terug in haar binnenzak en knoopte de zak dicht.
Vanaf vijf uur brandde er licht achter het keukenraam op driehoog, en om tien voor zeven brandde het er nog. Araceli had haar haar opgestoken met twee spelden en haar schoenen aan, de dichte met de brede neus. Uit de onderste lade van het dressoir kwam het geborduurde kleed, dat tussen twee lappen lag met een stuk zeep ertussen tegen de mot. Ze spreidde het over de tafel, duwde de vouwen plat met de zijkant van haar hand, van het midden naar de rand en nog een keer, en draaide de hoek met het gestopte gat naar de muur.
Op het balkon stonden vier plastic stoelen met regen in de zitting. Ze zette ze één voor één over de drempel en schoof ze daarna over het zeil in plaats van ze te tillen. Na de tweede ging ze op de derde zitten, met haar handen op haar knieën en haar voeten naast elkaar, tot ze verderging. De zittingen veegde ze droog met de binnenkant van haar schort.
De waterbak kwam uit de kast onder de spoelbak. Ze hield hem schuin onder de kraan tot net onder de rand, zette hem met twee handen op de grond bij de keukendeur en vulde hem daarna bij met een glas, tot het water bol boven de rand stond. Er liep een streep over het zeil. Die zette ze droog met haar voet.
De televisie deed er lang over. Ze hield de knop ingedrukt tot de Spaanse zender erdoor kwam, eerst met strepen en toen met een vrouw in een geel jasje die over Andalusië praatte en de naam van een minister twee keer herhaalde. Het geluid zette ze op twaalf. Harder ging niet, want dan kwam het bij de buren door de muur mee.
In de gang hing een boodschappennet aan de duwbeugel van de rollator. Ze haalde het net eraf en hing het aan de

deurknop van de badkamer. Daarna reed ze de rollator de slaapkamer in, tot in de hoek achter het gordijn, en trok het gordijn tot aan de muur. Er bleef een stuk van de beugel zichtbaar, een handbreedte grijs metaal tegen de bloemen. Ze schoof hem nog opzij, drukte het gordijn plat tussen de rollator en het raam en keek vanuit de deur hoe het eruitzag. Op het bed lag niets. Daar kwamen vanmiddag de jassen op.
Op de stoel bij het raam legde ze de deken, in vieren gevouwen, met de kant zonder rafels naar boven. Ze streek er met haar hand over, van de leuning naar de voorkant. Er zat geen haar op.
Uit de koelkast haalde ze het pakje van de slager, in wit papier met een prijs erop die ze er met haar nagel vanaf krabde. Lever, van maandag, apart gevraagd en apart afgerekend. Ze knipte het met de keukenschaar in stukken van een duim lang, boven een schoteltje, en zette het schoteltje op het bovenste plankje van de koelkast, waar ze bij kon zonder zich te bukken. Haar handen waste ze onder de koude kraan en droogde ze aan haar schort.
In de lade onder de telefoonlijst lag het nagelschaartje. Ze legde het op de vensterbank naast de stoel, met de punten naar het raam, en zette het bakje met de spelden ernaast een stuk opzij om er ruimte voor te maken.
Verder op de galerij ging een deur open. Araceli deed haar eigen deur open en zette haar voet tegen de onderkant, want de wind van het kanaal duwde hem dicht.
"Mijn hond komt vandaag thuis," riep ze.
Mevrouw Wierdsma stond bij de leuning met een emmer tegen haar heup en draaide zich om.